Ч. 189. Середа 7 вересня (25 серпня) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за злоконем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Ческий сойм. — Справа будови каналів. — Туреччина а Греция. — Цар в Фрідберзї а двірска камарілля. — Справа будови каналів.

Нинї мали розпочати ся переговори бар. Бінерта з представителями ческих і нїмецких партий в справі скликаня ческого сойму. Переговори тї будуть подїлені на три части. Сего тиждня з виїмкою четверга будуть відбувати ся, так сказати би, лиш вступні переговори і бар. Бінерт буде старати ся зібрати потрібний материял до річевих переговорів, котрі розпічнуть ся в слїдуючім тиждни з представителями ческих і нїмецких партий соймових. Коли би тоті переговори увінчали ся успіхом то остаточні переговори відбули би ся вже в Празї безпосередно межи ческими і нїмецкими представителями. „N. fr. Presse" доносить однак, що суть поважні сумніви, чи переговори дадуть успішний вислід.

Дальше доносять з Відня, що в тамошних кругах политичних єсть то переконанє, що коли би переговори бар. Бінерта з Чехами і Нїмцями не довели до нїчого, то в такім случаю нема рішучо анї гадки о скликаню сойму. В такій ситуациї правительство не скликало би сойму, бо нїмецка обструкция в соймі викликала би дуже ворожі демонстрациї против Нїмців в Празї.

Вчера оголошено додаток до правительственного звіту з мая с. р. о станї водних доріг. Сказано там на вступі, що палата послів приняла при буджетї резолюцию з завізванєм правительства, щоби розпочало безпроволочно роботи каналові, противно же палата панів заняла становище впрост противне так, що правительство зі взгляду на тї суперечні погляди як також на ситуацию фінансову держави було змушене на ново справу розслїдити. Звіт вказує дальше на паради Кола польского в липни с. р. і ухвалені там резолюциї та внесеия а також і на конференцию правительства з президиєю Кола та заявленя президента мінїстрів і мінїстра торговлї, після котрих студиї над технїчною господаркою і фінансовою стороною мають вести ся дальше.

Звіт предкладає знані висліди тих студий і обговорює всїлякі варіянти виконаня закона о будові водних доріг а відтак кінчить ся в слїдуючий спосіб: Всї наведені повисше варіянти вимагають ухваленя новелї до закона о будові водних доріг з 1901 р., іменно з причини, що при будові державою покритє цїлого запотребованя мусить бути запевнене в дорозї конституцийній, в случаю же веденя будови краєм або приватним підприємством треба би ухвалити участь держави взглядно доповнити кредити; дальше з причини що будова і удержанє руху краєм або приватним підприємством було би зміною єствуючого закона, котрий в засадї предвиджує будову і веденє руху державою, а наконець з причини, що будова каналу з Кракова до Осьвітима зовсім не єсть законом забезпечена.

Коли би по перших вистрілах на границї якої балканьскої держави мало зараз прийти до війни, то можна вже нинї завтра сподївати ся війни межи Туреччиною а Грециєю. Із Солуня доносять іменно, що в Нарті над границею прийшло межи Турками а Греками до стички, при чім 3 Греків застрілено а прочі втекли; по турецкій сторонї згинув один вояк а 2 ранено.

Отже зачіпка вже була би, але мимо того до виповідженя війни не прийде, бо Турки грозять війною аж в такім случаю, коли би Венїцельос став президентом грецкого кабіне-

---

6)

Три пригоди
ШЕРЛЬОКА ГОЛЬМСА

(З анґлїйского — Конана Дойле).

(Дальше).

— Нї, то письмо якоїсь женщини рідкої сили характеру. На початку якогось доходженя важна річ знати, що дотичний клієнт стоїть в близьких зносинах до особи визначної даровитости в добрім або злім значіню. Зачинаю вже інтересувати ся сею справою. Коли не маєш що иншого на прикметї, то поїдемо оба до Вокінґ, щоби вишукати пана дипльомата, котрий попав ся в таку матню, і придивити ся дамі, котрій він свій лист диктував.

Ми мали ще якраз досить часу захопити передполудневий поїзд на стациї Ватерльо; ми їхали майже годину, аж заїхали в соснові ліси і степові сторони Вокінґа. Показало ся, що Браєрбрі то була назва дому, котрий стояв серед просторих городів недалеко від двірця. Коли ми віддали свої карти, завели нас до комнати для принятий, де нас по короткім часї повитав дуже дружно якийсь присадкуватий грубий панок. Він міг мати скорше сорок як трийцять літ, але єго червона пика і веселі очи надавали єму вигляд грубого, проворного молодця.

— Який же я рад, що ви приїхали — сказав він, стискаючи нам руки. — Персі цїлий день лиш за вами допитував ся. Бідачиско чіпає ся кого може. А я маю повитати вас ще й в імени єго родичів; вже сама згадка тої справи єсть для них дуже прикра.

— Ми ще не знаємо о тім нїчого — сказав на то Гольмс. — Ви очевидно не належите до родини.

Панок той трохи змішав ся а відтак відповів усьміхаючись: Ви мабуть добачили на моїм перстени букви І. Н. Я готов вже був дивувати ся вашій бистроумности. Я називаю ся Йосиф Геррізон, а що Персі заручений з моєю сестрою, то бодай небавком буду міг зачисляти ся до свояків. В єго комнатї застанете мою сестру; она від двох місяцїв доглядає єго, як може. А може підете зараз до него, я знаю, з якою нетерпеливостию він вас дожидає.

Комната, котру нам показали, була на тім самім поверсї і служила заразом і за спальню; порозставлювані тут і там цьвіти надавали її милого вигляду. На софі коло отвертого вікна, крізь котре заходив з города повен запаху теплий лїтний воздух, лежав молодий мужчина з блїдим запалим лицем. Якась дївчина, що сидїла коло него, встала, коли ми увійшли.

— Чи вийти, Персі? — спитала она.

Він держав єї кріпко за руку так, що она не могла відступити ся, і привитав мене сердешно. — Як ся маєш, Ватзоне? — спитав він. — Ти дуже змінив ся, то видко длятого, що маєш зарість. Та й мене ти ледви чи би був пізнав. А той пан то мабуть твій славний приятель Шерльок Гольмс?

Я представив єму его короткими словами і ми собі посїдали. Той грубий молодий мужчина вийшов, але єго сестра сїла собі коло недужого, котрий все ще держав єї за руку. Була то незвичайна красавиця з великими чорними італїяньскими очима, з красним смаглявим личком і буйним, чорним як вуголь волосєм, лиш стать єї була трошки за коротка, присадкувата. При єї цвитучій красї, блїдість і худощавість бідного Фельпса ще лиш більше впадала в очи.

Щоби вам як найменше забирати часу, розкажу вам зараз докладно — сказав він і підняв ся трохи на софі. — Я був собі чоловік веселий і щасливий та якраз мав одружити ся, коли несподївана страшна недоля зруйнувала нагло цїлу мою будучність.

Може вам Ватзон казав, що я мав посаду в мінїстерстві для справ заграничних. Заходами льорда Гольдгерста, мого вуйка, дістав ся я на одвічальне становище. Коли мій вуйко став мінїстром для справ заграничних, давав він менї всїлякі важні порученя, котрі я все так щасливо полагоджував, що він наконець набрав необмеженого довіря до моєї оглядности і здібности.

Може яких десять недїль тому назад — або щоби зовсім докладно сказати, дня 23 мая — закликав він мене до своєї комнати, похвалив мене за мою добру прислугу, яку я єму доси робив, і подав менї до відомости, що хоче менї знов повірити виконанє важного інтересу.

— Отсе тут — сказав він і виймив якийсь сїрий звиток паперу зі свого бюрка — то ори-

ту. Тимчасом Веніцельос сам здаєсь не має до того охоти. Так бодай мав сказати в своїй розмові з Камбоном, француским амбасадором в Льондоні, котрий тепер перебуває в Атинах. Веніцельос заявив, що збори народні не будуть ані против короля ані против династиї, лиш будуть поборювати надужитя, яких допускає ся адміністрация. Що же до себе самого, то він заявив рішучо, що не хоче і не стане презесом грецкого кабінету. До того ще й держави, котрі опікують ся Кретою, відраджують Порті, щоби она не обставала за тим, аби Кретийців вибраних до грецких народних зборів, не допущено до виконаня свого мандату, бо то би лиш знову заострило ситуацию.

До берлиньского „Tagblatt-у“ доносять з Петербурга, що гостина царскої пари на замку в Фрідберзі єсть там предметом щоденних розговорів. Розповідають собі, що цар і цариця аж в новім окруженю формально віджили, та сподівають ся богато від маючого небавком відбути ся з ї з д у з ц і с а р е м В і л ь г е л ь м о м, котрий робив завсігди добрий вплив на царя. А л е к а м а р и л я д в і р с к а г л я д и т ь д у ж е к р и в и м о к о м на сей з'їзд, бо побоює ся, щоби одного дня на царскім дворі не повіяло иншим вітром. На замку у Фрідберзі окружає царя так само як і в Росиї двірска камариля. На чолі тої камарилї стоять міністер двору бар. Фредерікс, кн. Владимір Орлов, маршалок двора ґен. Бенкендорф і ґен. Моссолов. Ще найчестнійшим з цілої тої камарилї єсть ґен. Дедулін, начальник охрани, котрий не надуживає свого становища і не мішає ся до справ політичних. Ціле тото окруженє робить на царя великий вплив. В тих кругах ведуть ся інтриґи против Столипіна і від того круга зависить нераз іменованє якогось міністра або ґенерал-ґубернатора. Ось тота камариля дала би не знати що за то, коли би могла історию взад повернути. Она то старала ся недавно тому викликати у царя то переконанє, що Столипін висуває ся занадто наперед і длятого ставить царя позаду перед народом. З того вже можна зміркувати, які то впливи на царскім дворі борють ся з собою.

Новинки.

Львів, дня 6-го вересня 1910.

— До Є. Е. п. Намістника зголошує ся дуже велике число осіб, котрі внесли подаля о шинкарскі концесиї, приїзджаючи в тій цїли до Львова з найдальших сторін краю. Позаяк подань о шинкарскі концесиї внесено звиш 30.000, тому для Є. Е. п. Намістника єсть фізичною неможливостию приймати зголошуючих ся петентів і відбувати з ними устні розправи. Петенти мають впрочім можність предложити всякі свої бажаня або жалї далеко докладнїйше на письмі, а всякі письма внесені в сїй справі суть предметом докладних розслїдів і рішеня дорогою інстанций.

— Іменованє. Президент галицкої дирекциї почт іменував почтмайстра Йос. Ґералта в Ягольници старшим почтмайстром в Грималові, а укінчених ґімназиястів: Тад. Сліву, Ст. Табенцкого, Фр. Вісьневского і укінченого реалїста Арт. Бурґера іменував практикантами почтовими.

— Пращанє о. дра Йосифа Жука. Дотеперішний ректор львівської гр. кат. духовної семинариї др. Жук покидає Львів і виїздить нинї около 7 год. вечером на своє нове становище ґенерального вікария для руских кольоністів в Боснї. В суботу пращали о. Жука у Француским готелю на спільній вечери кількадесять визначних духовних і сьвітских Русинів. Явили ся між иншими крилошани львівської капітули оо. Чапельский і Войнаровский, пос. о. Фолис, о. сов. Стефанович, оо. Василияни Лончина і Фещак та цїлий ряд катехитів і сьвященників і засїли разом при однім столї з дром Жуком та сьвітскими людьми: пос. др. Костем Левицким, рад. Ревакович, др. Федаком, проф. Вол. Шухевичом, др. Студиньским, др. Охримовичем, др. Вол. Бачиньским, редактором Весоловским і ин. В честь нового Достойника підносили тоасти: о. крил. Войнаровский, проф. Шухевич, др. Кость Левицкий, др. Охримович, о. Туркевич, о. Гавришак і ред. Весоловский. Зі всїх промов, повіяних щирим теплом, несли ся не лише желаня найкрасших успіхів на новім становищи, але й надія на поворот до рідного краю. Новий ґенеральний вікарий крім платнї 7000 К одержить мітру і жезл та буде підчинений латиньскому епископови Штадлерови. До помочи буде мати 5 сьвященників з платнею по 2000 К. Др. Жук задержить ся по дорозї у Відни і там зложить візиту Нунцияви і п. Міністрови Буріянови, а в недїлю стане вже в Сараєві. В падолистї представить ся др. Жук Є.В. Цїсарсви Франц Йосифови.

— Тучі і повени. В чонґрадскім комітатї на Угорщинї лютила ся вчера страшна буря і наробила величезної шкоди. В громадї Темеркенї завалило ся 250 домів, церков і школа. Получене телеґрафічне і телефонічне перерване. — На лінїї зелїзничій Караншебеш - Оржава наробила повінь величезної шкоди і перервала рух зелїзничий. В сусїдних селах страшенна злива все знищила. Згинуло також 2 людий. Рух телеґрафічний і телефонічний перерваний. Маневри, котрі відбували ся в комітатї навіщенім повеню, відкликано.

— Самоубийства. Анна Паланчин, 21-лїтна жена Івана, господаря в Рикові, стрийского повіта, вставши онодї рано з постелї, сказала в хатї, що іде на поле до роботи. Тимчасом замість на поле пішла до стодоли, а привязавши крайку, котрою оперізувала ся, до драбини, повісила ся на ній. Ант. Набитович переходячи пізнїйше побіч стодоли побачив її висячу на драбинї, старав ся привести її до житя, але все вже було надармо. Причина самоубийства невідома. — Йосиф Тржціньский, бувший посесор, а тепер без становища, літ 43, стрілив вчера рано до себе на Гетманьских Валах у Львові і зранив ся в груди близько серця. Причиною сего кроку розпуки мала бути невилїчима недуга. Тржціньский полишив лист до своєї тети п. Єлени Т., в котрім пише, що мав намір її убити за кривду, яку єму зробила, але відступив від того наміру. За то просить її, щоби она дала поміч его біднїй сестрі, котра має доньку. Другий лист написав до своєї сестри Октавії С.

— „Товариство руских фармерів в Канадї“. Під такою назвою основало ся бодай чи не перше руске економічно-просьвітне товариство в Америцї, котре в розумний, з гори обдуманий спосіб стараєся двигнути наших поселенців в Канадї з їх материяльного і морального упадку. Товариство се зачало вже навіть і видавати нову ґазету під заголовком „Н о в и й К р а й“, вістник господарства і науки, яка виходить в містї Ростерн в доминії Саскачеван, котра має виходити три рази на місяць а котрої перше число появило ся дня 9 серпня с. р. Про згадане товариство пише ся ґазета: „Товариство се, засноване підчас конвенциї руских фармерів в провінциї Саскачеван дня 15 і 16 марта 1910 р. місті Ростерн, своєю орґанізациєю дало почин до нової, до сеї пори незачатої роботи між нашими поселенцями, а се роботи над материяльним улучшенем не відрадних відносин Русина фермера. До сеї пори ніхто не показав дороги, в який спосіб нам фармерам скинути ярмо, котре занадто болючо врізалось в нашу шкіру і робить нас невільниками на новій вільній земли. Основателї „То-

---

ґінал тайного договору межи Анґлією а Італією. Я дуже нерад з того, що о змісті его розійшла ся вже через ґазети чутка по цїлім сьвітї а то дуже важна річ, щоби о тім ніхто не знав нїчого. Француске і росийске посольство дали би за то охотно велику суму, щоби могли заглянути в отсю грамоту. Я би таки найрадше задержав ті папери в моїм бюрку, як би не то, що треба конче зробити копію. А ти маєш в своїм бюрі пульт з добрим замком?

— Маю.

— Ну, то возьми отсей договір і сховай его добре. Я постараю ся о то, щоби ти по урядових годинах міг лишити ся сам один а тоді зробиш менї відпис та не будеш побоювати ся, що хтось тебе підгляне. Коли зробиш, то замкни знов оригінал і копію в своїм пультї і завтра рано віддаш менї оба особисто.

Я взяв ті папери —

— Перепрашаю на хвильку — перебив єму Гольмс — чи підчас тої розмови були ви оба самі?

— Зовсім самі.

— А то велика комната?

— Може на яких трийцять стіп довга і так само широка.

— Чи ви стояли на серединї?

— Ну так, більше менше.

— І не говорили голосно?

— Мій вуйко говорить звичайно тихим голосом а я майже не відзивав ся.

— Дякую — сказав Гольмс і прижмурив очи. — Прошу, говоріть дальше.

Я зробив все так, як він менї казав і заждав, аж другі урядники вийдуть. Один з них Чарльс Ґорот, котрий працював зі мною в тій самій комнатї, мав ще до залагодженя кілька давнїйших „кавалків“; я лишив его в канцелярії і пішов на обід. Коли я вернув, вже его не було. Отже я взяв ся зараз до роботи, бо я хотів як найскорше упорати ся з роботою. Йосиф Геррізон, котрого ви тут виділи, був в містї; я знав, що він хоче поїхати до Вокінґ тим поїздом, що відходить о одинайцятій годинї і я мав охоту поїхати з ним разом.

Коли я приглянув ся тому договорови, пізнав я зараз, що мій вуйко зовсім не пересаджував важности того документу. Не буду запускати ся в подробицї а згадаю лиш, що там було вияснене становище великої Британії до тридержавного союза і виказане, яке політичне становище заняла би Анґлія, коли би француска фльота в Середземнім мори здобула собі перевагу над італїяньскою морскою силою. Розходило ся взагалі виключно о справи, які дотикали маринарку. Я кинув ще борзенько оком по іменах високих достойників, що підписали були договор, і взяв ся его переписувати.

Той обемистий документ складав ся з 26 артикулів і був списаний францускою мовою. Я писав так борзо, як лиш міг, але коли била девята година, я переписав не більше як лиш девять артикулів; не було вже й гадки, щоби я ще захопив поїзд. По вечери зачало ся менї дрімати а до того ще від цїлоденної роботи аж голова мене розболїла і мене взяла охота покріпити ся філїжанкою кави. Коло сходів на долинї має дверник малу комнатку, де сидить через ніч; урядники, що працують поза годинами, кажуть собі тут варити иногдї каву на его спірітусовій лямпочцї. Я задзвонив на него, щоби він прийшов на гору.

На моє диво з'явила ся замість него якась велика постарша жінка з грубими чертами лиця. Она мала фартушок і сказала, що она жінка дверника і займає ся чищенем. Отже я казав їй зробити каву.

Я переписав ще два артикули, але сон мене так морив, що я, аби не задрімати мусів кілька разів перейти ся по комнатї. З тої комнати, де я писав, нема иншого виходу лиш іде простий, слабо осьвічений коритар аж до крутих сходів, котрі виходять на долинї до сїний, де на кінци можна зайти до помешканя дверника. Коли зійти сходами до половини, то приходить ся до відступу, з котрого веде другий коритар до задних сходів і до бічних дверий. Сими дверми входить не лиш служба, але й урядники, коли приходять з улицї Чарльса і хотять скоротити собі дорогу.

Тепер же звертаю вашу увагу особливо на слїдуючу точку, бо она великої ваги. — Ідучи сходами на долину, зайшов я до сїний і застав дверника задрімавшого твердо в его комірчинї. В кітлику коло него вода так кипіла, що аж виливала ся на долівку. Я лише що витягнув руку, щоби розбудити того чоловіка, коли дзвінок, що висів над моєю головою, зачав дзвонити і він перепуджений схопив ся.

(Дальше буде.)

вариства руских фармерів в Канаді“ перші взяли ся до діла і заснувавши товариство фармерів, бажають, щоби їх почин в так хосеннім і краснім напрямі знайшов як найбільше членів і прихильників.

Устав сего товариства ставить своїм членам таку ціль: Засновувати читальні і просьвітні кружки по руских кольоніях. Піддержувати між народом народню сьвідомість і народного духа. Засновувати елеватори, спілки і штори по кольоніях. Помагати членам і їх родині в разї конечности. Видавати народню фармерску часопись. Друкувати просьвітні книжки і перевід законів на руску мову. Боронити прав руских поселенців і їх фармерских інтересів. Кольонїзувати добрі державні землї своїми людьми. Заспокоювати льокальні потреби членів товариства. „Товариство руских фармерів“ творить льокальні відділи.

Дальше сказано в уставі, що товариство, щоби могло успішно розвивати ся і ширити в народі свою ідею, видає ґазету, котра називає ся „Новий Край“ і має виходити що тиждня (поки що виходити три рази на місяць). Товариство не вяже ся з ніякою партиєю а має бути чисто народним в політичнім моменті.

До Головного Видїлу на 1910 р. вибрані: Голова — Осип Меґас; заступники — Гр. Махній; секретар і касиер — Гнат Пляцко; виділовий — Іван Квасниця; заступник — Дм. Барабаш. До контрольної комісиї вибрані: Іван Голінатий, Дмитро Барабаш, Петро Швидкий, Іван Дибравка, Олекса Максимчук і О. Вільчиньский.

— **Цигани в Тернопільщині.** Дня 29-го серпня с. р. приїхали до Мишковець тернопільского повіта Цигани 9 возами. Розложившись табором за селом, пішли Цигани до села ворожити, ну, та й красти при сїй нагоди, що лиш би попало їм під руки а Цигани пішли тимчасом покріпляти ся до коршми. А що шинкар Дрешер мав случайно зелїзну касу і в ній кілька тисяч корон, то вже хиба не вина Циганів, так само як они не винуваті і тому, що видячи як родина Дрешера забавляла ся з Циганами, їх скортїло побавити ся з касою, що стояла в алькіри, припираючім до шинку. Але Дрешерови не сподобала ся така забава і він дав знати жандармам. А що жандарми хотїли забрати Циганам кілька коний, котрі случайно причепили ся до них в Утїшкові, золочівского повіта, то Цигани спакували ся, посїдали на вози і поїхали дальше в сторону як до Тернополя. Жандарми пустились тоді за ними а Цигани побачивши, що круто, полишили жінки на возах а самі посїдали на коні та пігнали в ліси. Задля спізненої пори мусїли жандарми залишити погоню, але мабуть мають їх вже тепер в своїх руках.

— **Оригінальну лапку на злодія** зладив собі сими днями якийсь кельнер в Берлинї. В так званім „Сіші-парку“ коло двірця зелїзничого вкрав єму якийсь злодій портмонетку з грішми з кишенї. Кельнер дав о тім знати на полїцию, але постановив рівночасно і на власну руку слїдити за злодієм, бо пригадав собі кількох підозріних людий і здавало ся єму, що то котрийсь з них злодїй. Та и мабуть не помилив ся. Він длятого дав прикробити до срібної монети ушко і пересилив через него шнурок, та пустив єго через кишеню попід сурдут, обвязав ся ним довкола та пішов з одним із своїх приятелів на місце, де сподївав ся знайти злодія. Побачивши тих самих підозріних людий, що того дня, коли єго обікрали, він був певний, що то котрийсь з них злодїй. Тоді виймив він з портмонетки двомаркову срібну монету і в очах злодія вложив до кишенї в сурдутї. Не довго тревало, як він вже й почув, що хтось сїпнув за шнурок, котрим він був обвязаний. Він тоді чим борше всунув руку до кишенї і зловив злодія за руку. Злодія зараз арештовано і приведено на полїцию, де показало ся, що то вже кілька разів караний вломник і мошонник, 24-лїтний челядник переплетничий Кароль Герґс.

Телеґрами.

Стрий 6 вересня. При нинїшних доповняючих виборах до сойму з курії громад сїльских, на місце уступившого др. Олесницкого віддано 171 голосів. Вибраний кандидат україньский др. Евген Петрушевич, адвокат із Сколя 126 голосами. Др. Савюк, кандидат москвофілів, одержав 45 голосів.

Відень 6 вересня. „Reichspost“ доносить, що той нїби якийсь царский куриєр Чернїдов, взглядно Черноєдов, котрого в дорозї до Чорногори нїби то обрабовано, єсть поправдї лиш звичайним мантїєм а не царским куриером. Він родив ся 1857 р. в іркутскій ґубернії.

Софія 6 вересня. „Дневник“ доносить, що проводир болгарскої ватаги Тодор Александров, впав вчера на чолї свого відділу до турецкого села Банї, підпалив єго і поубивав богато жителів. Ватага втекла відтак в гори. Згадана ґазета додає, що то перший акт мести за насильства доконувані Турками на болгарских селянах.

Константинополь 6 вересня. З Прізрену доносять, що там стратили нинї трох проводирів альбаньских.

Константинополь 6 вересня. Амбасадори держав, що опікують ся Кретою, доручили міністрови справ заграничних Ріфаатови відповідь держав на ноту Порти в справі вибору 5 Кретийців до грецких народних зборів. Держави думають, що позаяк Венїцельос і Полїґеорґія суть грецкими підданими, то по зложеню ними урядів на Кретї нема причини не допускати їх до народних зборів. Зато три инші Кретийці повинні зложити свої мандати.

Константинополь 6 вересня. Грецкий посол вручив Портї ноту, в котрій жадає 20 міліонів франків відшкодованя за шкоди нароблені їй антигрецким бойкотом.

Рим 6 вересня. До „Tribun-и“ доносять з Реджджо ді Калябрія: Оногди в ночи убили незвістні злочинці сокирами в селї Пеллярo родину польового Роволїна, зложену з батька, матери і шестеро дїтий. Страшний той злочин уважають за дїло мести „Чорної руки“ з Ню-Йорку.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем **1 мая 1910** р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05** 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).